

Arrest

nr. 233 591 van 4 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. AKYAZI
Binnenlaan 62
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 25 februari 2020.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2020 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat F. AKYAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 16 december 2017 een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer A.G. Deze werd met een beslissing van 14 juni 2018 geweigerd middels een bijlage 20 daar de wettelijke samenwoning van betrokkene op 18 april 2018 eenzijdig was stopgezet.

Op 30 oktober 2018 diende verzoekster een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), deze keer gestoeld op de afhankelijkheid van haar in België verblijvende Nederlandse neef Y.U. Deze aanvraag werd middels een bijlage 20 op 26 april 2019 geweigerd. Op 29 april 2019 werd deze beslissing haar betekend, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 juni 2019 diende verzoekster opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van de voormelde neef. Deze aanvraag werd met een beslissing van 17 juni 2019 door de gemeente Heusden-Zolder geweigerd.

Op 9 september 2019 diende verzoekster andermaal een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van dezelfde neef. Deze aanvraag werd met een beslissing van 20 februari 2020 geweigerd. De weigeringsbeslissing werd op 25 februari 2020 aan verzoekster betekend.

Diezelfde dag wordt de bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Limburg Regio Hoofdstad op 25.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: Y.

voornaam: G.

geboortedatum: 11.10.1981

geboorteplaats: Aksaray

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat zij twee dochters heeft, van wie één in Nederland verblijft en de andere in België. De betrokkene woont momenteel samen met haar meerderjarige dochter, mevrouw G.Ö., die in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met haar dochter en zij heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.

Betrokkene verklaart enkele neven en nichten in België te hebben. Dit gegeven kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van die neven en nichten. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van hen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neven en nichten. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene te Lommel een wettelijke samenwoning had met de legaal in België verblijvende Nederlander A. G. °16.08.1977. Op basis van deze wettelijke samenwoning diende betrokkene op 16.12.2017 te Lommel een aanvraag tot gezinshereniging in met haar partner A.

G.. Deze werd op 14.06.2018 geweigerd met een bijlage 20 daar de wettelijke samenwoning van betrokkene op 18.04.2018 eenzijdig was stopgezet.

Op 30.10.2018 diende betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° gestoeld op de afhankelijkheid van haar neef (Y. Ü.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Deze aanvraag werd op 26.04.2019 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar neef. Deze weigering (bijlage 20) werd op 29.04.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Op 06.06.2019 diende betrokkene een derde aanvraag tot gezinshereniging opnieuw gestoeld op de afhankelijkheid van haar neef Y. Ü.. Deze derde aanvraag werd op 17.06.2019 door gemeente Heusden-Zolder geweigerd wegens een negatieve adrescontrole. Deze weigeringsbeslissing (bijlage 20) werd op 08.07.2019 aan betrokkene betekend. Op 09.09.2019 diende betrokkene voor de vierde maal een aanvraag gezinshereniging in, voor de derde maal in functie van dezelfde neef. Ook deze vierde aanvraag werd op 20.02.2020 geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd op 25.02.2020 aan betrokkene betekend.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.04.2019 dat haar betekend werd op 29.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Op 30.10.2018 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° gestoeld op de afhankelijkheid van haar neef (Y. Ü.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Deze aanvraag werd op 26.04.2019 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar neef. Deze weigering (bijlage 20) werd op 29.04.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 06.06.2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging opnieuw gestoeld op de afhankelijkheid van haar neef Y. Ü.. Die aanvraag werd op 17.06.2019 door gemeente Heusden-Zolder geweigerd wegens een negatieve adrescontrole. Deze weigeringsbeslissing (bijlage 20) werd op 08.07.2019 aan betrokkene betekend. Op 09.09.2019 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in, voor de derde maal in functie van dezelfde neef. Ook deze aanvraag werd op 20.02.2020 geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd op 25.02.2020 aan betrokkene betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.04.2019 dat haar betekend werd op 29.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Op 30.10.2018 diende betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° gestoeld op de afhankelijkheid van haar neef (Y. Ü.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Deze aanvraag werd op 26.04.2019 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar neef. Deze weigering (bijlage 20) werd op 29.04.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 06.06.2019 diende betrokkene een derde aanvraag tot

gezinshereniging opnieuw gestoeld op de afhankelijkheid van haar neef Y. Ü.. Deze derde aanvraag werd op 17.06.2019 door gemeente Heusden-Zolder geweigerd wegens een negatieve adrescontrole. Deze weigeringsbeslissing (bijlage 20) werd op 08.07.2019 aan betrokkene betekend. Op 09.09.2019 diende betrokkene voor de vierde maal een aanvraag gezinshereniging in, voor de derde maal in functie van dezelfde neef. Ook deze vierde aanvraag werd op 20.02.2020 geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd op 25.02.2020 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is in België omdat ze een Nederlandse partner had, die haar naar hier gehaald heeft. Die relatie is stuk gelopen.

Verder voert ze aan dat ze nog in een cursus zat. Ze verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Turkije omdat ze er niets en niemand meer heeft. Ze heeft enkel twee dochters en die wonen in België en in Nederland.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

2. Bevoegdheid van de Raad

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

De Raad is derhalve niet bevoegd in de mate dat de vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Verzoekster voert drie middelen aan, die luiden als volgt:

“Eerste middel

1. Schending van art. 8 E.V.R.M.

Verzoekster woont samen met haar 19-jarige dochter O. die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Turkije zal haar recht op familie-en gezinsleven schenden.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- leven, familie-en gezinsleven.

Verzoekster heeft haar hele familie hier. Haar broer woont ook hier. Ze heeft geen andere familieleden in Turkije.

Verzoekster had een aanvraag tot gezinshereniging gedaan opzichts haar dochter die de Nederlandse nationaliteit bezit. Er was een positieve woonstcontrole geweest door de wijkagent en verzoekster werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dewelke geldig is tot 8 maart 2020.

Er kon dan ook geen bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen zonder rekening te houden met de laatst gedane aanvraag en zonder rekening te houden met de familiale omstandigheden die gekend zijn door verwerende partij.

Dat deze scheiding zware gevolgen zal hebben voor zowel verzoekster als haar dochter.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De verwijdering van verzoeker zou niet disproportioneel zijn met het oog op het recht op familiaal leven en zou geen beëindiging impliceren van de familiale relaties, maar louter een tijdelijke verwijdering zijn die op zich geen ernstig nadeel vormt.

Verzoeksters heeft twee dochters. De ene dochter verblijft in België en de andere in Nederland. Indien verzoekster dient terug te keren naar Turkije zal haar band met de familie verbroken worden. Ze heeft daar ook geen familieleden.

Verwerende partij heeft het recht op familie-en gezinsleven van verzoekster miskend.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

“Tweede middel

2. Schending van art. 41 Handvest Grondrechten EU (hoorrecht)

Het hoorrecht zoals neergelegd in art. 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dient rekening te worden gehouden met het gezins-en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster werd niet gehoord omtrent haar gezinssituatie.”

“3. Schending van de materiële motiveringsplicht iuncto art 7 van de

Vreemdelingenwet schending art. 62 Verblijfwet schending zorgvuldigheids-en het redelijkheidsbeginsel en art. 2 en 3 van de Wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekster met haar dochter samenwoont. Verder stelt ze dat verzoekster niet aantoont dat ze ten laste is van haar dochter.

Verzoekster heeft reeds een aanvraag gezinshereniging gedaan opzichtsens haar dochter, doch ze heeft niet de mogelijkheid gekregen om haar dossier te vervolledigen.

Het is niet redelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekster wetende dat ze reeds een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan opzichtsens haar dochter O. die de Nederlandse nationaliteit bezit.

*Er is zelfs een positieve woonstcontrole geweest en na deze woonstcontrole werd verzoekster ingeschreven op het adres van haar dochter, zijnde S*straat 12, * L*.*

Ze was in het bezit van een attest immatriculatie die geldig was tot 8 maart 2020.

Dat verwerende partij dan ook niet het recht had om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekster. Dat er sprake is van een schending van art. 7 van de Vreemdelingenwet. "

3.2.2.2. Verzoekster stelt dus in haar verzoekschrift dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar in België verblijvende Nederlandse dochter en dat zij ten gevolge daarvan in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat nog geldig was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Bij haar verzoekschrift voegt zij een quasi onleesbare aanvraag van een verblijfskaart (19ter).

In de nota repliceert de verwerende partij dat van een aanvraag tot gezinshereniging geen spoor is in het administratief dossier. Nazicht van het administratief dossier geeft haar daarin gelijk.

Ter zitting wordt de raadsman die loco de dominus litis optreedt voor verzoekster, geconfronteerd met deze bevindingen. Hij blijft in eerste instantie volhouden dat er een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend met de Nederlandse dochter als referentiepersoon en verwijst naar de bijlage 19ter bij het verzoekschrift.

De verwerende partij betoogt dat zij de verschillende gemeentes waar verzoekster zich de laatste tijd heeft opgehouden heeft gecontacteerd en dat bij geen van die gemeentes een spoor terug te vinden was van de genoemde bijlage 19ter. Zij legt een uittreksel neer uit het wachtregister waaruit blijkt dat verzoekster een AI had dat een aanvankelijke gelding had tot 8 maart 2020 maar dat werd ingetrokken op 20 februari 2020, toen een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen in het kader van verzoeksters vierde aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Nederlandse neef. De verwerende partij wijst er ook op dat de quasi onleesbare kopie van de bijlage 19ter die verzoekster bij haar verzoekschrift had gevoegd, onmiskenbaar gelijkenissen vertoont met de bijlage 19ter die werd afgeleverd naar aanleiding van de voormelde vierde aanvraag met de neef.

Nadat verzoeksters raadsman ter terechtzitting hier opnieuw mee werd geconfronteerd en daarop geen genoegdoend weerwoord kon geven, werd hij in de mogelijkheid gesteld om contact te nemen met de dominus litis teneinde uitsluitel te bekomen. Nadat dit contact plaatsvond, werd in hoofde van verzoekster gesteld dat zij de intentie had om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van haar dochter, maar dat dit nog niet officieel was gebeurd. Er is dus geen sprake van een bijlage 19ter ingevolge de beweerde aanvraag.

De Raad is niet gediend met zulke praktijken, en al helemaal niet in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die de normale werking van de Raad ernstig verstoort en die de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een minimum herleidt. Daarbij is het dus aan verzoekster om een juiste uiteenzetting te geven van de feiten en de procedurele antecedenten van de zaak die moeten toelaten om de aangevoerde middelen in een juist perspectief te beoordelen. Er kan niet anders dan

worden vastgesteld dat verzoekster, door in haar verzoekschrift meermaals te verwijzen naar een niet bestaande aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar dochter en door bij dat verzoekschrift een onleesbare kopie te voegen van een bijlage 19ter, de Raad én de verwerende partij heeft trachten te misleiden.

Verzoekster heeft dus geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar dochter, en de 3 aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar Nederlandse neef werden alle afgewezen. Het Al dat oorspronkelijk gelding had tot 8 maart 2020 werd ingetrokken, zoals reeds gesteld, ingetrokken naar aanleiding van de weigeringsbeslissing die op 20 februari 2020 werd genomen. In de mate dat de middelen een niet bestaande aanvraag tot gezinshereniging met de dochter en/of een ingetrokken attest van immatriculatie als uitgangspunt nemen, moeten ze alleen al om die reden worden verworpen.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, beroept zich op het gezinsleven met haar meerderjarige dochter, met wie zij inmiddels samenwoont en stelt dat een verwijdering disproportioneel is.

Opdat verzoekster zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen moet zij vooreerst aantonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar dochter.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland).

In casu toont verzoekster zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan. Het gegeven dat zij sinds kort met haar dochter op hetzelfde adres zou wonen, volstaat niet, temeer nu zij de Belgische staat steeds – zelfs nog tot op het moment dat zij op 9 september 2019 haar derde aanvraag indiende – heeft voorgehouden ten laste te zijn van haar in België verblijvende Nederlandse neef.

Uit niets blijkt dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar meerderjarige dochter. Nog minder toont zij aan dat dat het geval zou zijn met haar dochter die in Nederland verblijft, met haar in België verblijvende broer of met de overige familieleden waarnaar zij verwijst. Derhalve toont zij niet aan dat de motivering ter zake in de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM, of disproportioneel.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij niet werd gehoord omtrent haar gezins- en familielevens alvorens de verwijderingsmaatregel werd genomen. Zij leidt daaruit een schending af van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster werd gehoord op 25 februari 2020, voordat de bestreden beslissing werd genomen. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Het middel berust dus op een verkeerde feitelijke grondslag en moet dus worden afgewezen.

Geen van de aangevoerde middelen is ernstig. Derhalve is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde en moet de vordering worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

Wvd. Voorzitter, rechter in Vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. WIJNANTS